

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:

Eloisa James

WHEN BEAUTY TAMED THE BEAST

Copyright © 2011 by Eloisa James, Inc.

All rights reserved.

Translation Copyright © 2025 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-05584-9

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Eloiza DŽEJMS

Kad lepotica ukroti zver

Prevela Branka Stamenković

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2025.

Ova knjiga posvećena je mojoj predivnoj urednici, Kari Feron. Uvek me podstiče da pišem najbolje što mogu, ali, u slučaju ove knjige, njeno uređivanje iznedrilo je roman koji je na nekom potpuno drugom nivou. Ovaj roman je za tebe, dušo.

Jedan

Bilo jednom, ne tako davno...

Lepotica u bajkama ima koliko i kamenčića na plaži. Mlekarice tamnog tena su rame uz rame s princezama zvezdanih očiju, a kada bismo prebrojali po dva sjajna oka svake dame, dobili bismo čitavu galaksiju treperavih zvezda.

Zbog tog sjaja još je tužnije što prave žene retko mogu da se uporede s tim izmaštanim savršenstvima. One imaju žućkaste zube ili pegavu kožu. Imaju senku brkova na nausnicama ili tako veliki nos da bi neki miš mogao da skija po njemu.

Naravno, postoje i one lepe. Međutim, čak i one su podložne svim telesnim manama, kao što je to Hamlet odavno ožalio.

Ukratko, retke su žene sjajnije od sunca. A još ređe su one s bisernobelim zubima, glasom kao u ševe i licem tako lepo izvajanim da anđeli zbog toga plaču od zavisti.

Linet Beri Trajn bila je blagoslovena takvom lepotom, izuzev što joj je, možda, nedostajala melodičnost ševe. Ipak, glas joj je bio savršeno prijatan, i rečeno joj je da joj je smeh poput zvonjave zlatnih zvona, a često je pominjana i pesma konopljarke (a ne ševe).

I bez ogledala znala je da joj se kosa presijava, da joj se oči cackle i da su joj zubi – pa, možda ne blistavo, ali prilično beli.

Bila je u stanju da nekog konjušara navede na herojska dela, ili pak prinčeve na neke manje neustrašive poduhvate, kao na primer da se

probiju kroz kupinjak kako bi je samo poljubili. Ništa od toga ne menja osnovnu činjenicu:

od juče, ona više nije bila prikladna za brak.

Ta nevolja proisticala je iz prirode poljubaca i onoga čemu ti poljupci vode. Mada bi možda tačnije bilo ukazati na prirodu prinčeva. Ovde se radilo o princu Ogastusu Frederiku, vojvodi od Saseksa.

On je Linet poljubio više nego jednom; u stvari, ljubio ju je baš dosta puta. I strastveno joj je izjavljivao ljubav, a da i ne pominjemo da je jedne kasne večeri bacao jagode na prozor njenih privatnih odaja (zbog čega je napravio užasan nered i potpuno razbesneo baštovana).

Jedino joj nije ponudio brak.

„Šteta što ne mogu da se oženim tobom“, rekao je, izvinjavajući se, nakon što je prethodne večeri pukao skandal. „Mi, plemićke vojvode, znaš već... ne možemo da radimo sve što želimo. Moj otac je donekle lud kad se o tome radi. Stvarno je baš šteta. Mora da si čula za moj prvi brak; poništen je zato što je Vindzor odlučio da Ogasta nije dovoljno dobra, a ona je ćerka erla.“

Linet nije bila ćerka erla; njen otac je bio vikont, a pri tome i ne baš naročito uticajan. A i nije čula za prinčev prvi brak. Svi koji su je poslednjih nekoliko meseci posmatrali kako flertuje s njim neobjašnjivo su zaboravili da joj kažu kako je sklon udvaranju devojkama kojima ne može – ili ne treba – da se oženi.

Princ se duboko naklonio, okrenuo i naglo napustio balsku dvoranu, povlačeći se u zamak Vindzor – ili bar negde gde idu pacovi koji napuštaju brod koji tone.

Nakon toga je Linet u prepunoj balskoj dvorani ostala sama sa svojom strogom pratiljom, pa je brzo shvatila da su mnoge londonske udavače i matrone spremno – možda čak i radosno – zaključile da je ona prvoklasna bludnica.

Čim je princ otišao, niko nije želeo da je pogleda u oči; suočila se s morem okrenutih leđa. Žamor pripadnika više klase širio se oko nje poput gakanja jata gusaka koje se spremaju da lete na sever. Mada, naravno,

ona je ta koja je morala da poleti – na sever, jug, bilo gde, samo da pobjegne sa mesta na kome je izgubila čast.

To nije bilo fer, jer ona nije bila bludnica. Pa, bar ne ništa veća od bilo koje druge devojke kojoj se naklonio neki princ.

Uživala je u tome da privuče najveću moguću nagradu, ljupkog plavokosog princa. Međutim, nije se stvarno nadala da će se on njome oženiti. I svakako svoju nevinost ne bi poklonila nekom princu pre nego što bi imala prsten na ruci i dozvolu kralja.

Ipak, Ogastusa je smatrala prijateljem, pa ju je to što joj nije došao u posetu jutro nakon poniženja još više zabolelo.

Ogastus nije bio jedini. Štaviše, Linet je zatekla sebe kako zuri kroz prozor na prednjem delu kuće kako bi se sama uverila da joj niko neće doći u posetu. Niko. Ni jedna jedina duša.

Otkad je debitovala nekoliko meseci ranije, njena vrata su bila kapija koja je vodila ka Zlatnom runu – to jest, ka njoj samoj, koja je bila divna i imala ogroman miraz. Mladići su skakutali, trčkarali i hodali tom stazom, ostavljajući svoje vizitkarte, cveće i poklone raznih vrsta. Čak se i princ unizio da joj četiri puta dođe u jutarnju posetu, što je nezabeležen kompliment.

Ali sada... ta staza je na sebi imala samo kamene ploče koje su se presijavale na suncu.

„Prosto ne mogu da verujem da se ovo desilo praktično ni zbog čega!“, rekao je njen otac koji se nalazio negde iza nje.

„Mene *jeste* poljubio princ“, sarkastično je rekla Linet. „Što i ne bi bilo važno da nas nije videla baronesa Bagin.“

„Poljubac – ha! Poljupci se ne računaju. Ono što bih ja voleo da znam jeste zašto se priča da pouzdano nosiš dete. *Njegovo* dete!“ Vikont Sandon joj je prišao, stao pored ramena i takođe se zagledao u praznu ulicu.

„Iz dva razloga. A biće ti drago da čuješ da ni jedan ni drugi ne uključuju bebu.“

„Pa?“

„Prošlog četvrtka sam pojela jednu pokvarenu kozicu tokom jutarnjeg mjuzikla ledi Brimer.“

„Pa?“, upitao je njen otac.

„Zbog toga me je spopala mučnina“, rekla mu je Linet. „Nisam čak uspela da dođem ni do odaja za dame. Povraćala sam u saksiju s drvetom pomorandže.“ Blago se stresla od same pomisli na to.

„Trebalo je da se iskontroliše“, prokomentarisao je vikont. Prezirao je telesne procese. „Pretpostavljam da je to uzeto kao znak porođaja?“

„Ne porođaja, tata, već stanja koje mu prethodi.“

„Naravno. Ali sećaš se kada je gospođa Anderfut povraćala u Prestonj dvorani, jedva izbegavši Njegovo veličanstvo, kralja Norveške? Tad se nije radilo ni o kozici ni o bebi. Svi su znali da se ta dama previše napila. Mogli bismo sve otpisati na to da si pijanica.“

„Da li bi to rešilo moj problem? Sumnjam da ima mnogo gospode koji bi želeli da se ožene pijanicom. U svakom slučaju, ne radi se samo o kozici. Reč je i o mojoj haljini.“

„Šta je s tvojom haljinom?“

„Sinoć sam nosila novu balsku haljinu, i navodno je ljudima iz profila izgledalo kao da nosim dete.“

Otac ju je okrenuo i zagledao joj se u stomak. „Meni ne izgledaš ništa drugačije. Možda su ti ramena previše otkrivena. Zar moraš baš toliko da ogoliš grudi?“

„Osim ako ne želim da izgledam kao užtogljena matrona“, rekla je Linet donekle jetko, „moram toliko da ogolim grudi.“

„Pa, u tome je problem“, rekao je lord Sandon. „Izgledaš poput lutke s vašara. Dodavola, jasno sam tvojoj pratilji naglasio da moraš izgledati smernije od bilo koga drugog u prostoriji. Zar sve moram sâm? Zar niko ne može prosto da sledi uputstva?“

„Moja balska haljina nije previše otkrivala“, protestovala je Linet, ali je otac nije slušao.

„Pokušao sam, bog zna da sam pokušao! Odlagao sam tvoje debitoranje u nadi da će ti zrelost doneti osećaj za dostojanstveno držanje kako bi mogla da se suočiš sa očekivanim proverama matrona, imajući u vidu reputaciju tvoje majke. Ali kakve koristi od dostojanstvenog držanja ako tvoj dekolte šalje poruku da si bludnica?“

Linet je duboko udahnula vazduh. „Ta afera nema nikakve veze s dekolteom. Haljina koju sam sinoć nosila...”

„*Afera!*“, rekao je njen otac povišenim glasom. „Odgajao sam te u skladu sa strogim principima...”

„Ne *afera* u francuskom smislu“, prekinula ga je Linet. „Hoću da kažem da katastrofu nije izazvala moja haljina. Vidiš, ona ima dve podsuknje i...”

„Hoću da je vidim“, objavio je lord Sandon, prekidajući je. „Idi i obuci je.”

„Ne mogu da obučem balsku haljinu ujutro!”

„Odmah. I dovedi sa sobom onu tvoju pratilju. Želim da čujem šta gospođa Hačins ima da kaže o svom ponašanju. Angažovao sam je kako bih sprečio upravo ovakve situacije. Predstavila se kao uobraženi puritanac, pa sam joj poverovao!”

I tako je Linet obukla balsku haljinu.

Bila joj je priljubljena uz grudi. Odmah ispod njih, suknje su se povlačile unazad kako bi otkrile podsuknju od šarmantne belgijske čipke. A potom se i ta suknja povlačila unazad, otkrivajući i treći sloj napravljen od bele svile. Dizajn je izgledao predivno u katalogu radnje madam Dezmartin. I kada ju je Linet sinoć obukla, pomislila je da odaje lep utisak.

Međutim, sada, dok joj je sobarica nameštala sve te suknje, a gospođa Hačins ih posmatrala, Linetine oči su odmah poletele tamo gde bi trebalo da joj se nalazi struk – koga nije bilo. „Tako mi svega“, rekla je donekle nemoćno. „Stvarno izgledam kao da nosim dete.” Okrenula se u stranu. „Pogledaj samo kako je isturena. Svi ti nabori, baš tu gore, pod mojim grudima. Ispod te odeće bih mogla da sakrijem i dve bebe.”

Njena sobarica Elajza nije dala svoje mišljenje, ali njena pratilja nije bila tako uzdržana. „Mislim da nije toliko reč o suknjama koliko o tvojim grudima“, rekla je gospođa Hačins. Glas joj je bio donekle optužujući, kao da je Linet odgovorna za svoj dekolte.

Linet je bila mišljenja da njena pratilja ima lice gargojla. Prosto je ljude navodila na pomisao o srednjovekovnim crkvama i njihovom

stamenom religioznom zanosu. Naravno, vikont ju je angažovao upravo zbog toga.

Linet se ponovo okrenula ka ogledalu. Haljina jeste imala duboki dekolte, a iskreno, ona je to smatrala prednošću, imajući u vidu koliko mladića nije uspevalo da podigne pogled iznad njene brade. To im je držalo pažnju u dovoljnoj meri da Linet može da sanjari da je negde drugde, a ne u balskoj dvorani.

„Previše si obdarena“, nastavila je gospođa Hačins. „Grudi su ti suviše bujne. Kad tome dodaš način na koji se haljina istura unapred, izgledaš kao da iščekuješ srećan događaj.“

„Ne bi bio *srećan*“, istakla je Linet.

„Ne u tvojim okolnostima.“ Gospođa Hačins je pročistila grlo. Linet je smatrala da to čini na najiritantniji mogući način. Kao što je Linet naučila tokom poslednjih nekoliko meseci, to je značilo da namerava da kaže nešto neprijatno.

„Zašto, pobogu, to nismo primetile?“, frustrirano je povikala Linet, sprečavajući je da krene sa kritikovanjem. „Ne deluje mi pošteno da reputaciju, a možda i priliku za brak, izgubim samo zato što ova haljina ima suviše nabora i podsuknji.“

„Tvoje ponašanje nije kako treba“, rekla je gospođa Hačins. „Trebalo je da na majčinom primeru naučiš da će te ljudi, ako se budeš ponašala razuzdano, smatrati bludnicom. Pokušala sam poslednjih meseci da ti dam savete o prikladnom ponašanju najbolje što sam mogla, ali nisi obraćala pažnju na njih. Sad moraš da žanješ ono što si posejala.“

„Moje ponašanje nema nikakve veze s ovom haljinom i njenim uticajem na moj stas“, izjavila je Linet. Retko se trudila da sebe detaljno proučava u ogledalu. Da se samo pažljivije zagledala, da se okrenula u stranu...

„Reč je o dekolteu“, tvrdoglavo je rekla gospođa Hačins. „Izgledaš poput krave muzare, da prostiš na poređenju.“

Linet nije želela da joj oprostí to poređenje, pa ga je ignorisala. Ljudi bi trebalo da upozore na takvu opasnost. Nakon što se obuče, dama bi uvek trebalo da se pogleda iz profila, jer se može desiti da otkrije kako ceo London iznenada veruje da nosi dete.

„Znam da nisi *bremenita*“, nastavila je gospođa Hačins, zvučeći kao da ne želi to da prizna. „Ali, sad kad te pogledam, poverovala bih u to.“ Ponovo je pročistila grlo. „Ako ćeš poslušati moj savet, pokrićeš te tvoje grudi u većoj meri. Neprikladno je. Pokušala sam to nekoliko puta da ti kažem tokom poslednja dva meseca i dvadeset tri dana, koliko živim u ovoj kući.“

Lineta je izbrojala do pet, pa hladnokrvno rekla: „To su jedine grudi koje imam, gospođu Hačins, i svi nose ovakve haljine. Moj dekolte se ni po čemu ne ističe.“

„Zbog njih izgledaš kao laka fregata“, primetila je.

„Molim?“

„Laka fregata. Laka žena!“

„Zar fregata nije brod?“

„Upravo tako, brod koji uplovljava u preveliki broj luka.“

„Mislim da je to prva šala koju ste mi rekli“, rekla je Lineta. „A ja sam brinula da nemate smisao za humor.“

Nakon toga je gospođa Hačins obesila nos i više ništa nije rekla. Odvila je i da sa Lineta pođe u salon. „Ja nemam nikakve veze s tim što te je zadesilo“, rekla je. „To je volja nebesa i možeš ocu reći da sam to rekla. Dala sam sve od sebe da ti usadim principe, ali bilo je već kasno.“

„To mi ne zvuči pošteno“, rekla je Lineta. „Čak i vrlo mlada laka fregata trebalo bi da dobije šansu da se ukotvi bar na *jednom* doku pre nego što bude potopljena.“

Gospođa Hačins je naglo udahнула vazduh. „Usuđuješ se da se šališ. Nemaš nikakav osećaj za pristojnost – nikakav! Mislim da svi znamo ko je kriv za to.“

„U stvari, mislim da bolje razumem pristojnost i njenu suprotnost od većine ljudi. Konačno, gospođu Hačins, ja sam odrasla uz svoju majku, a ne vi.“

„I to je koren tvog problema“, rekla je uz žalostan osmeh. „Nije nje no gospodstvo bila ćerka tkalje koja je pobegla s limarom. Nikoga nije briga za tu sortu. Tvoja majka se ponašala poput lopova u magli dok su

Eloiza Džejms

je svi posmatrali. Nije bila potajna bludnica; dozvolila je da svi vide nje-
nu bezočnost!“

„Poput lopova u magli“, ponovila je Linet. „Da li je to citat iz Biblije,
gospođo Hačins?“

Međutim, gospođa Hačins je stegnula usne i napustila sobu.

Dva

Zamak Ozvestri

Pendin, Vels

Sedište predaka vojvode od Vindebanka

Pirs Jelverton, erl od Marčanta i naslednik vojvode od Vindebanka trpeo je znatan bol. Odavno je naučio: ako razmišlja o neprijatnosti – što je prokleta glupa reč za tu vrstu agonije – samo će joj dati moć kakvu nije želeo da joj pripiše. Zato se pretvarao da je ne primećuje i nešto jače se oslonio na svoj štap, olakšavajući pritisak na desnu nogu.

Bol ga je činio nervoznim. Ili, možda ne baš bol. Možda je to bila činjenica da je morao da stoji i traći vreme s nekim potpunim idiotom.

„Moj sin pati od akutnog proliva i bola u stomaku“, rekao je lord Sendis, dovodeći ga bliže krevetu.

Sendisov sin, koji je ležao u krevetu, izgledao je usukano i žuto, poput čajem umrljane posteljine. Izgledalo je da je tridesetih godina, imao je duguljasto lice i nepodnošljivo bogobojažljivo držanje. Mada je taj utisak mogao steći i zbog toga što je prstima stezao knjigu molitvi.

„Očajni smo“, rekao je Sendis, i stvarno je izgledao očajno. „Pet londonskih lekara je paradiralo pored njegovog kreveta, a to što sam ga doveo u Vels nam je poslednja slamka spasa. Dosad su mu puštali krv, tretirali ga pijavicama, davali mu tinkture koprive. Pije samo magareće mleko, nikad kravlje. Oh, i dali smo mu nekoliko doza sumpora, ali bez uspeha.“

To je bilo donekle zanimljivo. „Jedna od tih budala mora da je Sidenham“, rekao je Pirs. „Opsednut je sumpornim *auratum antimonii*. Prepisuje ga za povređene nožne prste. Uz opijum, naravno.“

Sendis je klimnuo glavom. „Doktor Sidenham se nadao da bi sumpor mogao otkloniti simptome kod mog sina, ali to nije pomoglo.“

„To i ne može pomoći. Taj čovek je dovoljno velika budala da su ga primili u Kraljevski koledž lekara, a to vam već samo po sebi dovoljno govori.“

„Ali vi ste...“

„Priključio sam im se samo da im učinim uslugu.“ Spustio je pogled na Sendisovog sina. Stvarno je loše izgledao. „Verovatno mu stanje nije poboljšalo ni to što ste ga klackali sve do Velsa da ga pregledam.“

Muškarac je počeo da trepće. Potom je lagano rekao: „Bili smo u kočiji.“

„Upaljene oči“, rekao je Pirs. „To je znak nedavnog krvarenja iz nosa.“

„Šta zaključujete na osnovu toga? Šta mu je potrebno?“, upitao je Sendis.

„Bolje kupke. Da li mu je ten uvek takav?“

„Koža mu jeste donekle žućkasta“, rekao je Sendis. „To nije nasledio od moje porodice.“ To je bilo blago rečeno, jer je Sendisov nos bio boje trešnje.

„Da li si jeo previše paklara?“, upitao je Pirs pacijenta.

Muškarac ga je pogledao kao da su mu upravo izrasli rogovi. „Paklara? Šta su to paklare? Nisam ih uopšte jeo.“

Pirs se uspravio. „On ne poznaje istoriju Engleske. Bolje da je mrtav.“

„Da li ste pitali da li je jeo paklare?“, rekao je Sendis. „On prezire morsku ribu. Ne podnosi jegulje.“

„Što je još gore, gluv je kao top. Prvi kralj Henri je jeo paklare, i to je jedan od mnogobrojnih ludih kraljeva koje smo imali u ovoj zemlji, mada nije lud koliko i ovaj sadašnji. Ipak, Henri je bio dovoljno lud da pojede previše jegulja i od toga je umro.“

„Nisam gluv!“, rekao je pacijent. „Mogu da čujem podjednako dobro kao i vi, kad biste samo prestali da mrmljate preda mnom. Bole me zglobovi. To je problem.“

„Problem je to što umireš“, istakao je Pirs.

Sendis ga je zgrabio za ruku i povukao unazad. „Ne govorite takve stvari pred mojim sinom. Ima tek trideset dve godine.“

„Ima telo osmogodišnjaka. Da li se previše družio s glumicama?“

Sendis je groknuo. „Svakako ne! Naša porodica potiče od...“

„S uličarkama? Kurvama? Bludnicama, droljama ili lakim ribama? Mada ove poslednje ponovo vraćaju ribu u razgovor, a već ste mi rekli da on ne može da podnese plodove mora. Ali šta je sa ženskim ribama?“

„Moj sin je pripadnik crkve!“, prasnuo je Sendis.

„Onda je jasno“, rekao je Pirs. „Svi lažu, ali pripadnici crkve su to uzdigli na nivo umetnosti. On boluje od sifilisa. Sifilis posebno napada pripadnike crkve, a što su pobožniji, to su simptomi izraženiji. Trebalo je da znam, čim sam video tu knjigu molitvi.“

„Ne i moj sin“, rekao je Sendis, zvučeći kao da, u stvari, veruje u to. „On je pobožan čovek. Oduvek je bio.“

„Kao što rekoh...“

„Ozbiljno.“

„Hm. Pa, ako nije u pitanju neka drolja...“

„Nije“, rekao je Sendis, odmahujući glavom. „On nije nikad... nije zainteresovan. Taj momak je poput sveca. Kada je imao šesnaest godina, odveo sam ga u javnu kuću u Vajtfrajeru, ali se uopšte nije zainteresovao za bilo koju devojkicu. Samo je počeo da se moli i pitao ih da mu se pridruže, što one nisu htele. On je kandidat za sveca.“

„Njegova svetost će uskoro postati pitanje višeg autoriteta. Ne mogu ništa da učinim.“

Sendis ga je zgrabio za ruku. „Morate!“

„Ne mogu.“

„Ali drugi lekari, svi oni su mu davali neke lekove, rekli su...“

„Bili su budale, i nisu vam rekli istinu.“

Sendis je progutao knedlu. „Bio je dobro sve do dvadesete godine. Bio je dobar, zdrav dečak, a onda...“

„Odvedite sina kući i pustite ga da umre na miru. Jer, umreće, dao vam ja rastvor sumpora ili ne.“

„Zašto?“, prošaputao je Sendis.

„On ima sifilis. Gluv je, ima proliv, žuticu, upaljene oči i zglobove, kao i krvarenje iz nosa. Verovatno ima i glavobolje.“

„Nikad nije bio s nekom ženom. Nikad. Kunem se. Nema ranice na genitalijama ili bi to već pomenuo.“

„Nije morao biti sa ženom“, rekao je Pirs, uzimajući kaput iz Sendisove ruke i ispravljajući rukav.

„Ne može biti da ima sifilis a da nije...“

„Možda je bio s muškarcem.“

Sendis je bio toliko šokiran da je Pirs popustio. „Ili ste možda u pitanju vi, što je verovatnije. Lake ženske koje ste posećivali u mladosti zarazile su dečaka i pre nego što se rodio.“

„Imao sam tretman živom“, protestovao je Sendis.

„Bezuspešno. I dalje imate sifilis. A sad me izvinite, imam važnih poslova. Recimo, da lečim nekog pacijenta koji bi mogao poživeti još godinu dana.“

Pirs je izašao iz prostorije i u hodniku zatekao svog batlera Prufroka. „Pitam se kako ikad uspeš išta da obaviš“, rekao mu je. „Mora da je teško upravljati domaćinstvom kad to moraš da radiš iz hodnika kako bi mogao da čuješ i najmanju reč koja mi sklizne s usana.“

„Nije mi to neki naročiti problem“, rekao je Prufrok, uhvativši korak s njim. „A imam i dosta iskustva. Zar ne mislite da ste bili mrvicu grubi s lordom Sendisom?“

„Grub? Da li sam bio grub? Naravno da nisam. Rekao sam mu šta tačno nije u redu s njegovim sinom, kao i šta sledeće da uradi – ukratko, da ode kući i sačeka hor anđela, jer s ove strane sveta čuda se ne dešavaju.“

„Njegov *sin* umire. A, ako sam vas dobro razumeo, on je sirotom momku preneo bolest. To je veliki udarac, zar ne?“

„Mom ocu to ne bi bilo važno“, uveravao ga je Pirs. „Ako bi imao drugog naslednika, naravno. Međutim, Sendis ima gomilu dece. I naslednika i mnogobrojne rezerve.“

„Kako to znate?“

„Zbog crkve, glupane. Tog momka je približio crkvi i izgleda da je to odlučio još dok je on bio dečak. Naslednik mora da divlja po javnim kućama, baš kao što je to radio i stari dobri otac. Sendis nikad rezervi ne bi dozvolio da priđe Bibliji da je naslednik. Ovaj momak je zamenljiv, što je proketo dobro, imajući u vidu okolnosti.“

„Vaš otac, vojvoda, bio bi veoma uznemiren pri samoj pomisli da vam je mogao preneti bolest ovakve prirode“, rekao je Prufrok.

„Možda“, rekao je Pirs, pretvarajući se kako to uzima u obzir. „A možda i ne. Čudi me da se moj otac nije oženio nekom mladom dvadesetogodišnjakinjom. Ili šesnaestogodišnjakinjom. Traći vreme, i tim tempom nikad neće dobiti rezervu koja mu je potrebna.“

„Njegova milost je odan njenoj milosti i povredili su ga užasni događaji iz prošlosti“, rekao je Prufrok uz opipljiv nedostatak pažnje prema istini.

Pirs se nije potrudio da odgovori na to. Noga ga je bolela kao da mu je neko na butinu prislonio vreo žarač. „Treba mi piće, pa zašto onda ne bi bio dobar batler i potrčao kući pre mene, da me sačekaš na ulazu u biblioteku s jakim brendijem?“

„Hodaću pored vas u slučaju da se srušite“, rekao je Prufrok.

„Pretpostavljam da zamišljaš kako se podmećeš da padnem na tebe“, rekao je Pirs, posmatrajući svog koščatog batlera sa strane.

„U stvari, ne. Ali bih pozvao nekog lakeja koji bi mogao da vas vuče niz hodnik. Od mermera je, pa biste mogli dobiti potres mozga, i od toga biste možda mogli postati ljubazniji prema svojim pacijentima, a osoblje i da ne pominjem. Jutros ste opet rasplakali Betsi. Čini mi se da mislite kako kuhinjske služavke rastu na drvetu.“

Hvala bogu da su se približavali biblioteci. Pirs je na trenutak zastao, a kroz glavu mu je proletela misao o amputaciji, i to ne prvi put. Mogao bi sebi nabaviti jednu od onih egipatskih nosiljki u kojima je Kleopatra putovala uokolo. Hodanje bi bilo neuporedivo teže, ali bar više ne bi bilo tog paklenog bola.

„Pisao je vaš otac“, rekao mu je Prufrok. „Uzeo sam tu slobodu da vam pismo stavim na radni sto.“

„Pre će biti da si uzeo slobodu da ga otvoriš na pari“, rekao je Pirs. „Šta kaže?“

„Izražava određeno interesovanje za vašu bračnu budućnost“, razdražano je rekao Prufrok. „Izgleda da ga nije obeshrabilo poslednje pismo koje ste mu poslali, ono u kome navodite sve ono što očekujete od supruge. Što me iznenađuje, moram da kažem.“

„Ono u kome sam ga nazvao budalom?“, upitao je Pirs. „Da li si i njega pročitao, ti kužni tvore?“

„Danas ste veoma pesnički nastrojeni“, primetio je Prufrok. „Sva ta aliteracija oko drolja i prostitutki, a sad i o vašem skromnom batleru. Uveravam vas da sam počastvovan.“

„O čemu vojvoda sad piše?“, rekao je Pirs. Mogao je da vidi vrata biblioteke. Skoro da je mogao da oseti kako mu brendi klizi niz grlo. „Rekao sam mu da ne bih prihvatio nijednu ženu koja nije lepa poput sunca i meseca. Što je citat iz literature, ako nisi znao. A dodao sam i mnogo drugih zahteva, koji će ga garantovano iznervirati toliko da mu pena pođe na usta.“

„Traži ženu“, rekao je Prufrok.

„Za sebe, nadam se. Mada je donekle predugo čekao“, rekao je Pirs, potpuno nezainteresovan za te vesti. „Muškarci njegovog doba više nemaju testise kao nekad, da mi oprostiš na toj vulgarnoj istini, Prufroče. Sam Gospod zna da si osetljiviji od mene.“

„Nekad sam bio, pre nego što sam počeo da radim za vas“, rekao je Prufrok ceremonijalno otvarajući vrata biblioteke.

Pirs je imao samo jedno na umu. To nešto je bilo zlatne boje, imalo je ukus vatre i bilo u stanju da umanji bol u njegovoj nozi.

„Dakle, traga za ženom“, ponovio je, ne obraćajući bilo kakvu pažnju na te reči, već se upućujući pravo ka dekanteru s brendijem. Sipao je sebi poprilično. „Bio je ovo užasan dan. Nije da mi je to važno, niti tebi, ako ćemo pravo, ali ništa nisam mogao da uradim za onu mladu ženu koja se jutros pojavila na sporednom ulazu u kuću.“

„Ona s otečenim stomakom?“